

Mònaco, paradís del diner

Durant els seus cinquanta-sis anys de regnat, Rainier ha sabut fomentar la indústria, les finances i els serveis, per complementar els ingressos del turisme d'aquest petit regne de tan sols dos quilòmetres quadrats.

De fet, quan el nét del príncep Lluís II i fill de la princesa Carlota va arribar al tron el 1949, el Principat es trobava en fallida, sense recursos econòmics i sense influència política. Avui els seus 32.000 habitants gaudeixen d'una de les rendes per càpita més altes d'Europa -27.000 dòlars segons les últimes dades- i n'hi ha prou amb passejar pels carrers de Mònaco per veure que el Casino, les carreres de Fórmula I, els iots, els hotels de luxe i les joieries són només l'avantsala de molta riquesa.

En només dues dècades, entre 1975 i 1995, els ingressos de l'economia del Principat s'han multiplicat per deu. I els seus habitants gaudeixen de generosos avantatges socials, com el fet que no estan subjectes a cap tipus d'impost sobre la renda, plusvàlua o sobre el capital.

I com és que una roca de només dos quilòmetres quadrats es va convertir en un paradís?

Sense matèries primeres, el monegascos només han pogut comptar amb la seva inventiva i el seu dinamisme per desenvolupar-se. I en aquest sentit, l'ull pels negocis de Rainier va fer que Mònaco es transformés en una mina d'or. Quan el 1949, amb només 26 anys, va

accedir al poder el príncep es va proposar prendre les regnes econòmiques de Mònaco, que es trobaven des de finals del segle XIX en mans de la Société de Bains de Mer, una empresa constituïda per capital francès privat i en la qual participava la mateixa família Grimaldi. La seva missió era gestionar els casinos, hotels i altres instal·lacions turístiques del Principat, a banda de negocis immobiliaris.

També hi participava el poderós navilier grec Aristòtil Onassis, al qual havia cridat Rainier per dinamitzar l'economia monegasca. A la dècada dels seixanta, quan Onassis es va fer amb el control de la societat, varen sorgir les diferències sobre el destí de les inversions generades. L'armador volia llogar les cases de joc, els hotels i altres activitats recreatives, per dedicar-se a les finques i altres activitats immobiliàries, però Rainier s'hi oposava.

El pols va arribar al punt àlgid quan el 1964 van arribar als tribunals. La sentència va ser favorable a Rainier i Onassis va desaparèixer definitivament del Principat. No va ser fins a onze anys més tard quan van tornar a reconciliar-se. Un cop lliure el camí, Rainier va poder prendre en solitari les regnes financeres de Mònaco i es va convertir en un gran home de negocis.

En el terreny dels negocis, va obrir el 1960 l'Oficina Monegasca d'Inversions Immobiliàries, que es va traduir en múltiples compres de terrenys. Llavors es van construir gegantines urbanitzacions,

Ningú no dubta que el Principat de Mònaco deu la seva prosperitat econòmica a Rainier, ja que si no fos pel seu carismàtic monarca, el Principat hagués quedat reduït a un petit apèndix de la costa Blava francesa.

Mònaco ha esdevingut un vertader paradís, no sols per als inversors financers, sinó també per als milers de turistes que cada any visiten el principat. El casino de Montecarlo (a la imatge) i el gran premi de Fórmula 1, són dos dels atractius turístics que més diners deixen a Mònaco.

luxosos hotels i complexos turístics que s'aprofitaven de l'impuls turístic dels seus veïns, Niça i altres ciutats mediterrànies franceses.

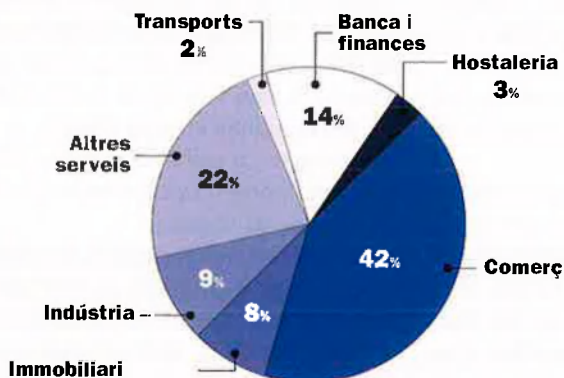
'Glamour' i 'jet-set'. I després va arribar el colofó: el seu matrimoni amb

una de les artistes més boniques de Hollywood: Grace Kelly, la filla d'un dels reis del totxo als EUA. Ella va portar el *glamour* i en pocs anys Mònaco va passar a ser punt obligat de la *jet-set*, de la premsa rosa internacional i de turistes i poderosos inversionistes.

El principat tornava a ser el centre turístic de luxe d'Europa, un privilegi que ja havia viscut cap al 1866, quan es va obrir el Casino de Montecarlo i bona part de l'alta burgesia europea i de la noblesa de l'època passava les seves vacances allà.

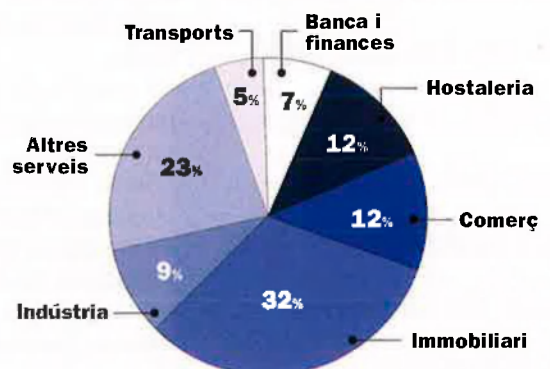
INGRESSOS DE L'ECONOMIA MONEGASCA

Per sectors

REPARTIMENT DE L'OCUPACIÓ

Per sectors d'activitat

Font: Servei d'Ocupació de Mònaco

Ara Mònaco disposa de molts establiments de quatre i cinc estrelles, amb un total de 3.000 llits. Es fa difícil trobar habitacions per sota dels 600 euros la nit, tot i que es pot aconseguir alguna ganga de dues estrelles per 90 euros.

El turisme de luxe representa el 15% de l'economia, però considerant que es força estacional, el Govern ha decidit als darrers anys donar un impuls al turisme de negocis i ara el Principat es promociona com a centre de conferències empresarials. A redós del turisme, s'ha desenvolupat una potent xarxa de botigues i restaurants de luxe.

El sector serveis és el més potent del Principat i representa el 25% de l'economia. A banda del turisme, destaca l'activitat bancària, que va prendre un gran dinamisme el 1987, quan França va suprimir els controls de canvi de divises.

Tot i les seves reduïdes dimensions, el Principat acull 45 bancs, on hi ha ingressats 56.000 milions d'euros, la gran majoria procedent de no residents. El Principat és considerat un dels grans paradisos fiscals, a l'alçada de Suïssa, les illes Caiman o Andorra, gràcies al secret bancari, que impedeix conèixer la identitat dels titulars de comptes al país.

Ningú no amaga aquesta situació. A la pàgina web del Monaco Private Banking es diu: "La preocupació constant del Principat és preservar la confidencialitat de les informacions bancàries, per garantir i assegurar inversors de qualitat."

L'Associació Monegasca de Bancs ha establert una sèrie de principis per als directius i professionals de bancs que els obliguen a guardar silenci sobre les operacions, especialment les de gestió de patrimoni, realitzades pels clients. Fins i tot l'existència mateixa del compte bancari està subjecta al secret bancari.

Mònaco també disposa de presència d'indústries. Ja als anys cinquanta, Rainier va atraure una indústria lleugera, però rendible, que es va ubicar a Fontvieille, que per la seva proximitat a França i amb pobles d'Itàlia aconsegueix mà d'obra per les empreses.

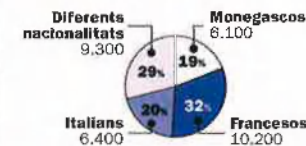
En els darrers vint anys, s'han construït més de 200.000 metres quadrats de fàbriques, el 5% del terreny total de Mònaco, principalment orientades a la pro-

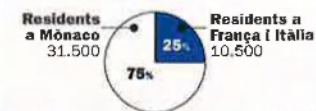
Algunes dades clau

Superfície: 1,97 km². El principat va guanyar 300.000 m² de terreny al mar, és a dir, una cinquena part de la seua superfície.

Habitants: 32.000

Llocs de feina: 42.000

Inscripcions al registre de comerç: 4.600, és a dir, més de 3.000 empreses, llevat de petits botiguers i professionals liberals.

La preocupació constant de Mònaco és preservar la confidencialitat de les informacions bancàries per garantir i assegurar inversors de qualitat

ducció de cosmètics, productes farmacèutics (alguns laboratoris de Mònaco estan entre els millors del món, com ara Biotherm, Asepta i Theramex), però també noves tecnologies, telecomunicacions, equips electrònics, impremtes i tèxtil, entre d'altres sectors.

L'atractiu sistema fiscal de Mònaco explica en part l'interès del capital privat per invertir-hi. Les empreses no tenen cap tipus d'imposició directa, llevat de l'impost sobre beneficis, que només pa-

guen aquells establiments industrials que facturin més del 25% del seu negoci fora del Principat. El tipus és del 33%.

En total, la indústria ocupa el 13% de la població i es nodreix fonamentalment d'immigrants. Molta gent no sap que el *made in Monaco* està darrere de cosmètics com Lancaster o de roba de bany com Banana Moon. També s'hi fabriquen components plàstics de molts cotxes (Mecaplast) i les famoses barques de luxe Riva.

Les oportunitats de negocis se succeïxen i Catalunya ha començat a mirar cap a Mònaco. A finals de 2003, la Cambra de Comerç de Barcelona va organitzar una missió comercial de 15 empreses per buscar oportunitats de negoci. Allà, es va gestar, per exemple, un acord comercial del fabricant d'embotits Casademont amb una empresa monegasca per vendre els seus productes a diferents països del nord d'Àfrica.

Gràcies a tot aquesta xarxa econòmica, els 30.000 habitants de Mònaco han aconseguit un altíssim nivell de vida, semblant al de les ciutats franceses més pròsperes. De tot això se n'ha beneficiat la família Grimaldi. Es calcula que la fortuna personal de Rainier s'acostava en el moment de la seva mort als 800 milions de dòlars. La incògnita ara és saber si el seu successor, el príncep Albert, sabrà administrar aquesta herència.

Joan Corbera